

Διάβαζα τις δημοσκοπήσεις στις κυριακάτικες εφημερίδες προ δεκαπενθημέρου και παρατηρούσα ότι μέσα στη γενική δυσαρέσκεια, τα κόμματα κάποιων από μας που συμμετέχουμε με δημόσιο λόγο στην κοινή αγωνία, δε συγκέντρωναν το ποσοστό που θα τους έβαζε στην επόμενη Βουλή. Μετά τον πρόσφατο ανασχηματισμό που θέλω να πιστεύω ότι προκλήθηκε από τους «Αγανακτισμένους», η στρατηγική αλλάζει: Όχι, ίσως, πέραν του περιθωρίου που δίνει το στατιστικό λάθος ή των προθέσεων του παραγγελιοδόχου ή του δημο(σ)κόπου, πάντως με δόλωμα κάποιες βουλευτικές έδρες, κάποιοι μας συμβουλεύουν να πουλήσομε την «Πα.Σο.Κ. Ε.Π.Ε» (εταιρία περιορισμένης ευθύνης) και να αγοράσομε την «Οικουμενική Α.Ε.» (ανώνυμη εταιρία). Να χάσομε, δηλαδή, κι άλλο χρόνο, περισσότερους

πόρους, σε αδιέξοδες εκλογικές διαδικασίες.

Σύμφωνα με τους δημο(σ)κόπους περισσότεροι από το 40% των Ελλήνων θα απείχε από την εκλογική διαδικασία αν γίνονταν εκλογές την επόμενη Κυριακή. Στους εκλογικούς καταλόγους βρίσκονται εγγεγραμμένοι και πεθαμένοι και αδιάφοροι, αλλά περιλαμβανόμαστε κι όλοι αυτοί που, ατυχώς κατά τη γνώμη μου, αυτοαποκληθήκαμε «Αγανακτισμένοι».

Σε προηγούμενο σημείωμά μου προσπάθησα να καταδείξω αυτό που έλεγα από το περασμένο προεκλογικό καλοκαίρι, ότι η διαχωριστική γραμμή ανάμεσα στη δεξιά της εκμετάλλευσης και την αριστερά του ανθρωπισμού -και της οικολογίας, αν θέλετε να προσθέσετε, καθόλου δεν είναι στην εποχή μας μια ευθεία καθαρή γραμμή αλλά, αντίθετα, μια δραματικά τεθλασμένη γραμμή.

Με αρωγό τα ΜΜΕ, το πολιτικό σύστημα μας τρομοκρατεί με όλους τους τρόπους ώστε να οδηγούμαστε στην εθνική κατάθλιψη ή την καθολική άρνηση του Χρέους ή τη νοσταλγία στη Δραχμή και τον χρυσό Φοίνικα. Με άλλο πρόσφατο σημείωμά μου υποστήριξα ότι το πρώτο μέλημά της κοινωνίας μας πρέπει να είναι η διαχείριση του ελλείμματος για να μπορέσει μετά να ακολουθήσει μια αποδοτική διαπραγμάτευση του ευρωχρέους. Γιατί μια οικονομία με διαλυμένη παραγωγική βάση που παράγει ελλείμματα, με το δικό της εθνικό νόμισμα, παράγει και μεγάλο πληθωρισμό. Ο πληθωρισμός είναι ένας πρόσθετος «φόρος» που βαραίνει, κατά κύριο λόγο, τα χαμηλότερα εισοδήματα.

Από τον περασμένο Δεκέμβριο, έχοντας συμπεράνει οριστικά ότι «τα κουκιά δε βγαίνουν», κατέφυγα σε αυτό που μετάφρασα από το διεθνή όρο “Odious Debt” ως « ειδεχθές χρέος » (ένα, δηλαδή, χρέος που είναι αποκρουστικό στην όψη, σιχαμερό). Επικρατεί, τελικά, ο όρος «επαχθές» που είναι ηπιότερος και νομικά ορθότερος όρος. Άλλοι το λένε απεχθές. Εγώ επιμένω να το ονομάζω ειδεχθές, αλλά είναι δουλειά του κ. Μπαμπινιώτη να μας πει πως θα το λέμε. Σημασία έχει ότι έχει δημιουργηθεί ένας
μικρός διαδικτυακός πυρήνας 40.000 ανθρώπων
που πιστεύει στον Λογιστικό Έλεγχο και που διευρύνεται. Έλεγα ότι αν συμφωνούμε με το Λογιστικό Έλεγχο, πρέπει να κλείνομε τα κομπιούτερ μας για λίγες ώρες την ημέρα και να ζητάμε από τους φίλους μας και τους δικούς μας που δεν τα καταλαβαίνουν τα διαδυκτιακά, να ενημερωθούν και να συνυπογράψουν. Πρότεινα να ανοίξομε βιβλία υπογραφών στις

Πλατείες. Πιστεύω ότι αν μαζευτούν αρκετές υπογραφές, η Επιτροπή Λογιστικού Έλεγχου μπορεί να μετεξελιχθεί από μια γραφική καρικατούρα που είναι σήμερα, σε θεσμό του ελληνικού κράτους.

Τι είναι ο Λογιστικός Έλεγχος; Η λογιστική άλλοτε είναι φοροτεχνική, άλλοτε όμως είναι η "επιστήμη" της διαχείρισης των δεδομένων. Τα δεδομένα, με τη σωστή διαχείριση, μετατρέπονται σε πληροφορίες. Με τις πληροφορίες εγκαλείς αυτόν που έκλεψε, να γυρίσει τα κλεμμένα. Αυτά με λίγα λόγια.

Υποστηρίζω τον Λογιστικό Έλεγχο γιατί, όπως ξανάλεγα , δε θέλω να γίνει «κούρεμα» του χρέους, θέλω να πληρωθούν, αν το δικαιούνται, οι δανειστές με δίκαιη πληρωμή και θέλω να πάει ο λογαριασμός στη Goldman Sachs, τη HDW, τη Lockheed Martin και τους λοιπούς. Και καθόλου δεν ξεχνάω όλους τους ντόπιους συνεργάτες τους, δοσίλογους και μιζαδόρους, αλλά αυτοί είναι τα μικρότερα τρωκτικά, που ζουν ανάμεσά μας. Προέχει η ιεράρχηση των στόχων. Θυμάμαι ότι το πρώτο σκάνδαλο «Siemens» καταγράφτηκε στα πρακτικά της ελληνικής Βουλής του 1954. Θέλω να δω τους ομολογιούχους, είτε τράπεζες είναι αυτές είτε ασφαλιστικά ταμεία είτε ιδιώτες αποταμιευτές, να στρέφονται όχι κατά του ελληνικού δημοσίου αλλά να συνεργάζονται μαζί του κατά αυτών των υπερεθνικών πειρατών, στη βάση της νομοθεσίας περί αδικαιολόγητου πλουτισμού. Επίσης θέλω να πονηρευτούν κι άλλοι λαοί από ένα ελληνικό παράδειγμα και ακόμα θέλω να σταματήσω να ζηλεύω τους Ισλανδούς που έκαναν δημοψήφισμα και είπαν «όχι».

Οι ριζοσπαστικότεροι θα αναρωτηθείτε αν βγαίνω να υπερασπιστώ τις αδηφάγες τράπεζες που μας έχουν σφιχταγκαλιάσει με τα στεγαστικά, τις κάρτες, τα εορτοδάνεια και τα λοιπά θαλασσοδάνεια. Οι τράπεζες θα συμπεριληφθούν αναπόφευκτα στο Λογιστικό Έλεγχο. Από εκεί έφυγαν πολλά από τα λεφτά που κρύβονται στην Ελβετία και αλλού. Ταυτόχρονα, όμως, στα μετοχολόγια των τραπεζών, περιλαμβάνονται και πολλοί μικροσυνταξιούχοι που εγκλώβισαν τα εφάπαξ τους σε τραπεζικές μετοχές. Διάφορα κληροδοτήματα στηρίζονται σε τέτοιους μετοχικούς τίτλους για να συνεχίσουν να ενισχύουν τις τέχνες, τα παιδιά, τους άστεγους. Το ίδιο και τα ασφαλιστικά ταμεία. Υπάρχουν δύο λόγοι για τους οποίους πρέπει να επιβιώσουν οι τράπεζες που λειτουργούν στην Ελλάδα. Ο πρώτος λόγος είναι για να μην κλάψει ξανά κόσμος και κοσμάκης. Ο δεύτερος λόγος, για να είναι δυνατό να ελεγχθούν και όταν αποδειχθεί, να δημευτούν υπέρ του Δημοσίου τα μερίδια εκείνων που τις χρησιμοποίησαν ως οχήματα για να πλουτίσουν αδικαιολόγητα. Μακάρι να βρει το Δημόσιο μερικά από τα λεφτά που υπάρχουν σε χέρια καταχραστών για να αγοράσει συμπληρωματικά μερίδια, τώρα που οι τράπεζες είναι τζάμπα. Αρκεί να μην καταρρεύσουν.

Και να σταματήσει το φαγοπότι τώρα. Ο μόνος τρόπος να σταματήσει το φαγοπότι είναι να βρισκόμαστε κάθε βράδυ στην Πλατεία, όχι για να ψάχνομε τις διαφορές μας αλλά να ενώσουμε τις φωνές μας σ' αυτό που μπορεί να μας ενώνει: να απαιτήσομε να σταματήσει το φαγοπότι τώρα.

Αλλά τονίζω ότι στην ιεράρχιση προηγούνται οι διεθνείς πειρατές, κι όχι ο μικρομπακάλης που κλέβει το ΦΠΑ για να πληρώσει τα υπέρογκα δημοτικά του τέλη, γιατί όπως λέει κι ο ποιητής, « Θάνατος ο αστυνόμος που διπλώνει για να ζυγίση μια "ελλιπή" μερίδα ».

Αλέξανδρος Ι. Κατσανεβάκης
Χανιά, 19-6-2011